

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317209234
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8317209234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: Š. P., K.. XX.XX.XXXX, O. T. XXX, XXX XX T.É. proti žalovanej: Q. P., K.. XX.XX.XXXX, O. T. XXX, XXX XX T., právne zastúpená: JUDr. Martina Čelková, advokátka so sídlom Štefánikova 22, Humenné, o zaplatenie 1 312,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 07. 11. 2018, č. k. 9C/46/2017-62 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanej priznáva náhradu trov konania v celom rozsahu proti žalobcovi.
2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 657, § 149 a § 150 ObčianW.eho zákonníka.
3. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že žalobca sa podanou žalobou zo dňa 16. 10. 2017 domáhal zaplatenia sumy 1 312,67 eura s prísl. titulom poskytnutej pôžičky žalovanej. Strany sporu sú bývalí manželia a ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené 10. 04. 2013. Na tamajšom súde prebiehalo medzi stranami sporu konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) pod sp. zn. 5C/238/2015, pričom v konaní došlo ku schváleniu zmieru strán sporu (právoplatné rozhodnutie 11. 07. 2016). Strany sporu pred schválením zmieru o vyporiadani BSM dňa 31. 05. 2016 uzavreli zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca vyplatil žalovanú sumu, t. j. 1 312,67 eura exekútorovi, ktorý bol poverený vykonaním exekúcie proti žalovanej ako povinnej v prospech oprávneného spoločnosti Z. Záväzok voči spoločnosti Z. vznikol za trvania manželstva. Skutočnosť, že dlh voči Z. ktorý vyplatil žalobca na účet exekútora vznikol za trvania manželstva, nebola v konaní sporná a žalobca túto skutočnosť nerozporoval. Aj v prípade, že ako dlžníčka v zmluve o úvere so spoločnosťou Z. D. W. a. s., je uvedená iba žalovaná, išlo o spoločný dlh manželov, ktorý vznikol za trvania manželstva, a teda tento záväzok voči spoločnosti Z. D. W. a. s. patril do O. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že pôžička od spoločnosti Z. D. W. a. s. nebola predmetom vyporiadania O. (vedenom pod sp. zn. 5C/238/2015) a nebola vyporiadaná medzi stranami sporu ani dohodou. Žalovaná tvrdila, že za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. boli nadobudnuté veci patriace do O. a žalobca túto skutočnosť ani nerozporoval. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov k veciam nadobudnutým za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. zaniklo po uplynutí troch rokov od zániku O., pretože nebolo vyporiadané dohodou, ani rozhodnutím súdu a žalovaná tvrdila, aj preukázala čestným prehlásením dcéry strán sporu, že tieto huteľné veci užíva po rozvedení manželstva žalobca, a preto sa v súlade s ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka stal

ich výlučným vlastníkom. Žalobca až na pojednávaní poprel, aby veci zakúpené z poskytnutej pôžičky mal u seba. Podľa názoru súdu je takéto popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným neúčinné podľa § 151 ods. 2 CSP a žalobca nenavrhol vykonať ani žiaden dôkaz na vyvrátenie tvrdenia žalovanej. Súd preto skutkové tvrdenia žalovanej ohľadom veci nadobudnutých za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. považoval za neúčinne popreté.

4. Súd uzavrel, že pokiaľ žalobca je vlastníkom veci nadobudnutých za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s., je potrebné vychádzať z toho, že žalobca mal aj povinnosť zaplatiť pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s., a teda oprávnené zaplatil exekútorovi žalovanú sumu napriek tomu, že povinnou bola žalovaná. Išlo o spoločný dlh, ktorý vznikol počas trvania manželstva a veci získané za pôžičku vlastní žalobca. Vyporiadanie každej jednotlivéj veci sa musí riešiť komplexne a nemôže byť vec vo vlastníctve jednej osoby a druhá by bola povinná zaplatiť jej cenu. S ohľadom na uvedené nebolo možné vyhovieť žalobe ani titulom zaplatenia spoločnej pôžičky bývalých manželov žalobcom. Navyše žalobca ani počas konania netvrdil, aká bola skutočná suma poskytnutej pôžičky od spoločnosti Z. D. W. a. s., ani koľko žalobca zaplatil a koľko zaplatila žalovaná. Nepredložil jediný dôkaz k pôžičke od spoločnosti Z. D. W. a. s., a preto súd vychádzal iba z nesporných tvrdení strán sporu a tých, ktoré síce boli sporné, ale boli preukázané listinnými dôkazmi. Iné dôkazy v konaní navrhnuté neboli.

5. Zároveň súd skonštatoval, že zmluva o pôžičke zo dňa 31. 05. 2016 je neplatná, pretože žalobca reálne neodovzdal žalovanej sumu vo výške 1 312,67 eura napriek tomu, že pôžička je reálny kontrakt, ale vyplatil vymáhanú sumu exekútorovi. Z uvedeného dôvodu, že nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí dlžníkovi, ale boli vyplatené inej osobe ako dlžníkovi, je zmluva o pôžičke neplatná. Keďže zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, k jej platnému uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde medzi zmluvnými stranami, právny vzťah z pôžičky nevznikne. Vzhľadom k tomu, že zmluva o pôžičke uzavretá medzi stranami sporu dňa 31. 05. 2016 je neplatná a veci nadobudnuté za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. sú vo vlastníctve žalobcu, súd žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej ako úspešnej strane priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ je toho názoru, že súd nesprávne právne vyhodnotil skutočnosť, že dlh žalovanej voči spoločnosti Z. D. W. a. s. je spoločným dlhom, keďže vznikol za trvania manželstva. Zdôraznil, že dlh, ktorý žalovanej vznikol na základe zmluvy so spoločnosťou Z. D. W. a. s., na základe ktorého sa proti žalovanej viedlo exekučné konanie, je výlučným dlhom žalovanej. Žalovaná za peniaze získané pôžičkou od spoločnosti Z. D. W. a. s. kúpila vankúše a paplóny pre svoju potrebu. Finančná situácia žalobcu v tom čase, ani v súčasnosti nie je taká dobrá, aby si mohol dovoliť kúpiť paplóny a vankúše za viac ako 1 000 eur. Navyše posledné roky manželstva manželia žili veľmi zle, žalovaná mala v tom čase priateľa, u ktorého striedavo žila v obci W., okres S.. Strany sporu sa väčšinou hádali a vôbec sa nerozprávali. Žalovaná však aj po rozvoде manželstva mala kľúče od domu, z ktorého vzala rôzne veci, keď žalobca bol v práci, o čom ho informovali deti. Žiadne paplóny, ani vankúše, ako tvrdí žalovaná, žalobca nemá. Žalobca preto nechápe, z akého dôvodu ich dcéra K. podpísala čestné prehlásenie o tom, že paplóny a vankúše má žalobca, predpokladá že len z obavy, aby si s matkou nenarušila vzťah. Toto čestné prehlásenie nie je pravdivé a žalobca predkladá súdu čestné prehlásenie jeho matky, S. P., nar. XX. XX. XXXX, ktorá v čase rozvođu manželstva, aj v súčasnosti žalobcovi pomáha so starostlivosťou o domácnosť a v starostlivosti o mal. syna B. P.. Konanie o O. bolo ukončené schváleným zmierom, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosťou dňa 11. 07. 2016, pričom v ňom boli vyporiadané všetky veci (hnutelné i nehnuteľné) i majetkové práva, ktoré strany nadobudli počas trvania manželstva. Od roku 2016 až doteraz žalovaná nikdy nenamietala, žeby medzi stranami zostalo niečo nevyporiadané a už vôbec nespomenula, žeby strany mali medzi sebou nevyporiadané nejaké hnutelné veci. Žaloba sa prvýkrát o dlhu žalovanej v Z. D. W. a. s. dozvedel v máji 2016, keď ho žalovaná oslovila s tým, aby jej požičal peniaze, ktorými by vyplatila svoj dlh u exekútora, aby následne mohla predať nehnuteľnosti, ktoré mala vo svojom výlučnom vlastníctve a ktoré boli zaťažené exekučným záložným právom. Navrhol, aby v prípade, ak poskytnuté

peniaze žalobcovi nevráti do konca septembra 2016, žalobca si môže požičanú sumu započítať do vyrovnávacieho podielu O.. Žalovaná si zmluvu o pôžičke pred podpísaním riadne prečítala, k jej obsahu nemala žiadne výhrady a následne ju podpisovala vo viacerých vyhotoveniach. K započítaniu uvedenej pôžičky do vyrovnávacieho podielu zo strany žalobcu nakoniec nedošlo. Žalovaná si v tom čase chcela kúpiť byt práve z peňazí, ktoré jej žalovaný v rámci vyporiadania O. vyplatil vo výške 10 000 eur, ako aj z peňazí, ktoré získala z predaja nehnuteľnosti pôvodne žalovaných exekučným záložným právom. Tvrdila, že keď si „porieši“ byt, peniaze, ktoré za ňu žalobca u exekútora zaplatí, žalobcovi vráti. Doposiaľ žalovaná tieto peniaze žalobcovi nevrátila. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil neplatnosť predmetnej zmluvy o pôžičke z dôvodu, že nedošlo zo strany žalobcu k reálnemu odovzdaniu žalovanej sumy, nakoľko tento názor je už dávno prekonaný. Konštantná judikatúra v zhode s doktrínou nevyžaduje fyzické odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, pri peňažnej pôžičke môže dôjsť k odovzdaniu požičanej sumy i bezhotovostným prevodom na účet dlžníka. Uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi podľa § 657 Občianskeho zákonníka.

8. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaná uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že dlh voči spoločnosti Z. D. W. a. s. je výlučne dlhom žalovanej, a nie spoločným dlhom. Žalobca v konaní nijako nerozporoval tvrdenia žalovanej, že za poskytnutú pôžičku boli nadobudnuté veci patriace do O.. Žalobca sám konštatuje, že k započítaniu predmetnej pôžičky do vyrovnávacieho podielu, ktorý v rámci vyporiadania O. žalovanej vyplatil z jeho strany nedošlo. Nijako sa však nevyjadril ani výslovne nerozporoval tvrdenia žalovanej ohľadom faktického vyporiadania vecí patriacich do O., ktoré neboli zahrnuté v rozhodnutí Okresného súdu Humenné. Za pôžičku získanú od spoločnosti Z. D. W. a. s. boli zakúpené hnuťelné veci, konkrétne 4ks paplónov, 4ks vankúšov od spoločnosti U. s. r. o., z ktorých si žalobca ponechal 2 vankúše a 2 paplóny. Túto skutočnosť žalovaná preukázala v konaní čestným prehlásením dcéry strán sporu, ktorá žila s otcom v spoločnej domácnosti a aj v súčasnosti sa tam zdržiava (sporadicky) a pod jedným z týchto paplónov dokonca spí. Predmetné čestné vyhlásenie vyvracia tvrdenia žalobcu o tom, že o žiadnych paplónoch a vankúšoch nič nevie, prípadne, že ich žalovaná mohla z domu vziať, čo považuje za výmysel žalobcu. Čestné prehlásenie, ktoré doložil žalobca v odvolacom konaní považuje žalovaná za účelové, keďže matka žalobcu s nimi v spoločnej domácnosti nežila. Naviac čestné prehlásenie mohol žalobca doložiť už pred súdom prvej inštancie, nič mu v tom nebránilo a keďže tak neurobil, toto čestné prehlásenie ako novotu v konaní nemožno pred odvolacím súdom použiť. Na výslovnú otázku súdu prvej inštancie či má žalobca ešte nejaké dôkazy, ktoré bude chcieť predložiť, odpovedal záporne. Nechcel vypočuť v konaní ani dcéru, ani svoju matku. Finančnú čiastku 1 312,67 eura, žalobca zaslal priamo na účet exekútora, ktorý zriadil exekučné záložné právo na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej. Žalovaná uzatvorila pôžičku pod nátlakom žalobcu (žalobca chcel od žalovanej kúpiť nehnuteľnosti, na ktorých bolo zriadené záložné právo na účet, aby mohol čerpať pôžičky), keďže žalobca by bez uhradenia exekúcie a následného odstránenia záložného práva, nemohol zobrať pôžičku a vyplatiť žalovanej vyrovnávací podiel za O.. Žalovaná sa v plnom rozsahu stotožnila s názorom súdu, že zmluva o pôžičke je neplatná, naviac má za to, že nie je spravodlivé, aby žalobca disponoval a nadobudol vlastníctvo k hnuťelným veciam získaných za finančné prostriedky z pôžičky zo spoločnosti Z. D. W. s. s., za nesplácanie ktorej bola v exekúcií postihnutá žalovaná a aby ešte žiadal náhradu celej sumy 1 312,67 eura. Takýmto rozhodnutím by vzniklo na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie, ktoré by však už žalovaná nemohla z dôvodu premlčania uplatniť. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

9. V replike zo dňa 20. 03. 2019 žalobca zotrváva v celom rozsahu na dôvodoch podaného odvolania a tvrdenia žalovanej považuje za účelové a nepravdivé. Žalovaná počas celého konania o vyporiadanie O., ani po jeho skončení v roku 2016 až doteraz nikdy nenamietala, žeby medzi stranami sporu zostalo niečoho nevyporiadane a už vôbec nespomenula, žeby strany sporu mali medzi sebou nevyporiadane hnuťelné veci. Žalovaná pri odchode zo spoločnosti domácnosti zobrala paplóny a vankúše značky U. a je si veľmi dobre vedomá, že tieto veci žalobca nemá. Zdôraznil, že trvá na tom, že súd nesprávne právne vyhodnotil skutočnosť, že dlh žalovanej voči spoločnosti Z. D. W. a. s. je spoločným dlhom. Dlhom, ktorý žalovanej vznikol je výlučne len dlhom žalovanej a veci zakúpené z týchto finančných prostriedkov užíva výlučne žalovaná. Žalobca tvrdenia žalovanej, že pôžičku podpísala pod nátlakom žalobcu považuje za absolútne nepravdivé. Zdôrazňuje, že zmluvu o pôžičke si žalovaná pred podpísaním riadne prečítala, k jej obsahu výhrady nemala a následne ju podpísala vo viacerých vyhotoveniach.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávneným subjektom, proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa, po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil, pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vo veci samej v prvom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočné, jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vyporiadava so všetkými relevantnými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

13. Odvolací súd konštatuje, že žalobca ohľadom prvého výroku v odvolaní neuviedol v zásade žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal všetko dokazovanie, ktoré bolo možné s návrhom strán, vykonať a na jeho základe zisťoval rozhodujúce skutočnosti dôležité pre posúdenie dôvodnosti žaloby. S hodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcu uplatneného nároku. Na vec správne aplikoval zodpovedajúce ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu riadne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne s skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania.

14. Podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledku v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenia vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé, ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

15. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia, predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočnosti stranou tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla

inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnúť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia, o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti, potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma určuje zásadne jednak rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané a jednak nositeľa dôkazného bremena.

16. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie a v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu uvádza, že v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

17. Súd prvej inštancie správne posudzoval povinnosť dôkazného bremena žalobcu v sporovom konaní. Konanie o nároku žalobcu vyplývajúce podľa neho z uzavretej zmluvy o pôžičke je konaním sporovým, v ktorom platí prejednacía zásada. So zreteľom na kontradiktórnosť tohto konania, možnosť súdu vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci (§ 188 ods. 2, 3 CSP) má jednoznačne reštriktívne limity, táto možnosť predstavuje výnimku v prípade vykonania dôkazu, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, a to len v prípade, ak nasvedčujú tomu, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou. Súd prvej inštancie prejednal vec a rozhodol po vykonaní pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie navrhnuté stranami sporu, pričom strany sporu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

18. Súd prvej inštancie zamietnutie žaloby založil na konštatovaní, že strany sporu dňa 31. 05. 2016 podpísali zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca vyplatil žalovanú sumu exekútorovi, ktorý bol poverený vykonaním exekúcie proti žalovanej ako povinnej v prospech oprávneného, spoločnosti Z. D. W. a. s., pričom záväzok voči uvedenej spoločnosti vznikol ešte počas trvania manželstva. Skutočnosť, že dlh voči spoločnosti Z. D. W. a. s., ktorý vyplatil žalobca na účet exekútora vznikol za trvania manželstva, nebola v konaní sporná. Preto aj v prípade, ak ako dlžníčka v zmluve so spoločnosťou Z. D. W. a. s., bola uvedená iba žalovaná, išlo o spoločný dlh manželov, ktorý vznikol za trvania manželstva, a preto tento záväzok voči spoločnosti Z. D. W. a. s. patril do O.. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že pôžička od spoločnosti Z. D. W. a. s., nebola predmetom vyporiadania O. medzi stranami sporu v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 5C/238/2015 a nebola vyporiadaná medzi stranami sporu ani dohodou. Za poskytnutú pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. boli nadobudnuté hnutel'né veci patriace do O.. O. k veciam nadobudnutým za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. zaniklo po uplynutí troch rokov od zániku O., pretože nebolo vyporiadané dohodou, ani rozhodnutím súdu a žalovaná v konaní tvrdila a v konaní aj preukázala čestným prehlásením dcéry K. P., že tieto hnutel'né veci užíva žalobca (č. I. 51 spisu), a preto sa v súlade s ust. § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka stali veci zakúpené z poskytnutej pôžičky vlastníctvom žalobcu. Žalobca k tomu nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na vyvrátenie tvrdenia žalovanej. Pokiaľ žalobca je vlastníkom veci nadobudnutých za pôžičku od spoločnosti Z. D. W. a. s. je potrebné vychádzať z toho, že žalobca mal aj povinnosť zaplatiť pôžičku od spoločnosti Z. D. W., a. s., teda oprávnené zaplatil exekútorovi žalovanú sumu, napriek tomu, že povinnou v exekučnom konaní bola žalovaná. Išlo o spoločný dlh bývalých manželov, ktorý vznikol počas trvania manželstva a veci získané za pôžičku patrili do O..

19. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca v konaní nepreukázal platnosť zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 05. 2016, nakoľko zmluva o pôžičke má charakter reálnej (nielen konsenzuálnej) zmluvy. Dôvodom vzniku pôžičky je odovzdanie určenej veci, ktorou sú v danej veci peniaze. Samotná pôžička vzniká odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Zo samotného obsahu predmetu zmluvy o pôžičke je možné usúdiť, že k odovzdaniu predmetu pôžičky žalovanej nedošlo a táto skutočnosť nepochybne vyplýva aj z čl. 2 zmluvy o pôžičke. Samotný žalobca už v žalobe tvrdil, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 31. 05. 2016 uzatvorenou medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou, žalobca poskytol žalované peňažné prostriedky na bankový účet exekútora W. vedený v R. O. W., a. s. Finančnú čiastku vo výške 1 312,67 eura žalobca teda zaslal priamo na účet exekútora, ktorý bol poverený vykonať exekúciu pre oprávneného Z. D. W. a. s. voči dlžníkovi - žalovanej ako povinnej v konaní EX XXX/XXXX-XX-Z. D.. Za stavu, ak žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal odovzdanie predmetu pôžičku žalovanej, pre platné uzavretie tohto právneho úkonu je okrem iného potrebné, aby došlo ku skutočnému odovzdaniu predmetu pôžičky, teda sumy 1 312,67 eura žalovanej.

20. Pokiaľ nie je táto podmienka splnená, nemožno hovoriť o platne uzatvorenej zmluve o pôžičke. Žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že bol dohodnutý záväzkový právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou zodpovedajúci zmluve o pôžičke zo dňa 31. 05. 2016. Vzhľadom na to, že zmluva o pôžičke je neplatná a veci nadobudnuté za pôžičku od spoločnosti Z. D. W., a. s. sú vo vlastníctve žalobcu, správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu zamietol.

21. Zmluva o pôžičke (ktorej skutočným zmyslom - bez ohľadu na jej skutočné označenie - je zaplatenie pohľadávky v exekučnom konaní pre oprávneného Z. D. W. a. s. voči žalovanej ako povinnej), je v rozpore s ust. § 657 Občianskeho zákonníka a takáto zmluva je pre rozpor s účelom zákona neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, de facto namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma, okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania, či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie alebo ak zistí, že súdom prvej inštancie konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplyva z vykonaných dôkazov), v prípade, ak má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP).

22. V danom prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, pričom vychádzal z vyjadrení žalobcu ním predložených dôkazov, z vyjadrenia žalovanej i z čestného prehlásenia dcéry strán sporu K. P. zo dňa XX. XX. XXXX. Z tohto dokazovania získané dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany súdu prvej inštancie nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné súdom prvej inštancie prevedené dokazovanie opakovať alebo ho doplniť.

23. Pokiaľ ide o predložené čestné prehlásenie matky žalobcu S., nar. XX. XX. XXXX v odvolacom konaní, odvolateľ ničím nepreukázal, že bez svojho zavinenia nemohol buď označiť alebo ním predložiť tvrdené skutočnosti alebo dôkazy pred súdom prvej inštancie. Za danej situácie odvolací súd nemohol na takúto novú argumentáciu žalobcu prihliadnuť, keď bolo v objektívnych možnostiach a bolo zároveň aj povinnosťou žalobcu túto argumentáciu uplatniť pred súdom prvej inštancie skôr ako bolo uznesením vyhlásené dokazovanie za skončené. Bolo potrebné teda vychádzať zo skutkového stavu v takom rozsahu, ako bol preukázaný v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 366 CSP, ktoré obmedzuje práva novôt, t. j. práva uplatniť nové doposiaľ neuplatnené prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany len za splnenia taxatívne uvedených podmienok, t. j.:

- a) sa týkajú procesných podmienok
 - b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 - c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
- Ani jedna z týchto podmienok splnená nebola

24. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP za použitia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto vzhľadom na jej úspech v odvolacom konaní, súd jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).